

TAAKANKANTAJA -tarina

Kerron sinulle kohta tarinan taakankantajasta. Se on samanaikaisesti vanha ja uusi, sillä se on kertomus ihmisestä. Ihmisinä kannamme mielissämme, muistissamme vanhoja kuvia, vanhoja rakenteita. Mieli on rikas ja avara, kuin suuri aarrevarasto, ikivanha kirja, jonka sivut ovat vahvat ja kirkkaat, kultauksin ja pehmein värein koristellut, toisilta sivuilta sanat haalistuneet ja häipyneet lähes olemattomiin. Mutta jossain muistot kuitenkin ovat, tietokoneen laajassa keskusmuistissa, josta voimme ne hakea omia polkujamme pitkin. Iloiset ja surulliset, valoisat ja varjoiset.

Nekin hetket, jotka vain seuraavat toisiaan kuin helmet helminauhassa, kun tuntuu kevyeltä, utuiselta, rentoutuneelta, ajatukset rauhoittuvat ja tyyntyvät, olet yhä syvemmällä, yhä rentoutuneempänä, olosi on lämmin ja turvallinen.

Voit kuvitella käteesi helminauhan, johon pujotat kokemusten, muistojen helmiä, ilon ja naurun, onnistumisen ja onnellisuuden helmiä. Helmiä, kun tietoisuutesi vapautuu ja alitajuntasi aarteet ja voimavarat, kyvyt ja osaaminen vapautuvat, saat ne omaan käyttöösi. Annat itsesi kulkea vapaasti omassa tietoisuudessasi, helposti ja kevyesti, kuin raikas tuuli ja pehmeät poutapilvet ja niiden kevyen ja helpon liikkeen myötä rentoutumisesi syvenee ja eheytyy, olemuksesi eheytyy, luonnon rakentavat ja parantavat voimat lisäävät luonnollista hyvinvointiasi. Kaikista kokemuksistasi olet oppinut, ammentanut, olet se mikä olet, juuri sellainen kuin olet, arvokas, upea ihminen, omalla paikallasi täällä, tässä maassa, tässä maailmankaikkeudessa, tärkeänä oleellisena, eläen omaa, sinun omaa elämääsi.

Taakankantaja on tarina välittämisestä, muistamisesta ja unohtamisesta, se on valon ja varjon leikkiä, kun herää ja näkee selkeästi sisältäpäin oman maailmansa, oman tapansa, ymmärtää omat valintansa.

Jossain oli suuri maa, siellä suuri kaupunki. Kaupungissa asui kauppiaan perhe, isoäiti, vanhemmat ja neljä lasta. Lapsista vanhin oli jo aikuinen, nuorin vielä kovin nuori.

Isoäiti oli vanha, ei edes tiennyt ikäänsä. Ehkä jo sata kertaa olivat pellot tuleentuneet hänen syntymänsä jälkeen, puut synnyttäneet lehtensä, viikunat ja aprikoosit, persikat ja appelsiinit kypsyneet. Hänen kasvojensa iho oli uurteinen kuin kuiva joenuoma kesähelteellä, selkä taipunut kuin tuulen piiskaama vuoristomänty. Isoäiti puhui harvoin, mutta kun hän puhui, häntä kuunneltiin.

Isoäiti oli taakankantaja. Perheen taakankantaja. Oli tapana, että perheestä joku otti tämän tehtävän; taakkojen, huolien ja murheiden kantamisen. Vapautti muut keveyteen ja huolettomuuteen, tai niin ainakin uskottiin.

Syystä tai toisesta taakankantaja aavisti aina syntymästään asti, että hänet oli valittu tähän tehtävään.

Isoäiti oli itse valinnut seuraajansa. Nuorimman lapsen syntyessä hän oli nähnyt unen, jossa loputon kamelikaravaani kulki läpi hiekkaerämaan. Tämän hän tulkitse enteesi, että ennen pitkää hän saisi väistyä tästä tehtävästä ja toinen ottaisi sen hänen jälkeensä.

Nuorin lapsi oli oikea auringonpaiste, kiharatukka, vilkas, lempeä, huimapää. Iloinen ja huoleton, hyväntuulinen, aina keksimässä leikkejä, seikkailemassa siellä, missä eivät lapset oikeastaan olsii saaneet seikkailla, Hänestäkö taakankantaja? Vastuunottaja, muiden taakkojen kantaja?

Isoäiti ei koskaan oikeastaan opettanut lasta. Ei hän soimannut lasta vilkkaudesta ja ajattelemattomuudesta, ei ojentanut oikealle tielle, ei maalailnut tulevaisuuden vaatimuksia. Hän teki sen paljon hienovaraisemmin, huomaamattomammin, niin että lapsi ei edes huomannut eikä tiennyt, mistä oli kysymys. Jotenkin hän vain ymmärsi vähitellen, että vastuu murehtimisesta ja huolehtimisesta tulisi jonain päivänä hänelle. Ja se tuntui luonnolliselta, yhtä luonnolliselta kuin päivän ja yön kulku, kuin vuodenaikojen vaihtelu. Niin oli aina tehty ja niin tullaan aina tekemään.

Lapsesta, nuoresta kasvoi aikuinen. Aikaisempaa vakavampi, ahkerampi, ajattelevampi, samanlainen kuin jo sukupolvien ajan.

Niin isoäiti eräänä päivänä lähti ja uusi taakankantaja syntyi hänen tilalleen. Luonnollisesti, itsestään selvästi.

Vai syntyikö?

Miten tarina jatkuu? Jatkuuko se samalla tavoin kuin sukupolvia tähänkin asti. kannan perheessäni, työssäni, toiminnassani muiden taakkoja, muiden velvollisuuksia, annan muiden syyllisyyden imeytyä ihoni läpi. Minä kuuntelen, minä jaksan, minä uhraudun.

Olenko osa vanhaa tarinaa taakankantajasta? Silloinkin hän kulki saman tien kuin minä. Uurastamisen, yrittämisen, uupumisen tien. Ja mitä hän sai palkinnoksi? Saman kuin minäkin. Kuka minä olen, Kuka minä olen? Mitä minä haluan?

Vai valitsenko toisen tien. Rakennanko itselleni suojakilven, jonka avulla pidän kielteiset asiat, itselleni kuulumattomat kielteiset asiat ihoni ulkopuolella. Päästän ihoni läpi sen mikä parantaa minut, antaa minulle voimia. Annan vastuun ja taakat niille, joille ne kuuluvat. Niille, jotka voivat niistä oppia sen mikä heidän on syytä oppia. Opettelen suojelemaan itseäni, omaa terveyttäni, innostustani, energiaani, voimiani. Mitä ehyempi olen, sitä myönteisemmin vaikutan ympäristöni, sitä paremmin täytän oman tehtäväni tässä elämässä.